

за допомогою застосування сили. За визначенням це означає превентивне, попереджувальне і тактичне застосування сили для захисту цивільного населення, яке зазнає загроз фізичного насильства. Джерело і характер насильства не є визначальним фактором при прийнятті практичних дій: стрілецька зброя, мачете, саморобні вибухові пристрої – всі ці та інші засоби використовуються в відношенні цивільного населення будь-якими збройними суб'єктами. Місії повинні мати у своєму розпорядженні можливості та командні структури, що дозволяють приймати ефективні заходи реагування, а військовий і поліцейський персонал повинні виконувати накази з метою запобігання і стримування нападів на цивільне населення і його захисту від таких нападів.

Досягнутий за останні роки прогрес у питаннях, що стосуються політики, правил застосування збройної сили і професійної підготовки, допомагає місіям забезпечувати захист цивільного населення. В той же час слід зазначити, що широка і загальна участь в місіях також має життєво важливе значення для їх ефективності та довіри до них. У держав-членів є можливості, які можуть сприяти підвищенню ефективності присутності на місцях, оцінки ризиків та інженерно-технічного забезпечення, поліпшення комунікації і підвищення мобільності. Однак самі лише можливості держав-членів не є вирішальним фактором у можливості практичного надання такої допомоги Організації Об'єднаних Націй. Вони не повинні суперечити міжнародному законодавству з питань правил та заборон їх використання та застосування.

Настав час, щоб виконати зобов'язання щодо запобігання конфліктів в якості основної функції Організації. Рішуча політична підтримка державами-членами зусиль Організації Об'єднаних Націй щодо запобігання конфліктів і здійснення посередництва може дати потужний сигнал про те, що глобальна система має намір скоротити масштаби збройних конфліктів. Це може зміцнити віру в здатність міжнародних організацій сприяти встановленню миру. Дана миротворча діяльність згодом стане ідеєю та потужним чинником для світового згуртування заради безпеки як окремої особи, так і світового суспільства.

Науковий консультант О. О. Бондаренко

УДК 341.123

В. О. МАСЛЮКОВА

Харківський національний університет внутрішніх справ, Україна

ЖІНКИ-МИРОТВОРЦІ: ЗРОСТАЮЧА СИЛА

За останні сімдесят років Організація Об'єднаних Націй стала однією з основних миротворчих організацій, метою якої є врегулювання

складних кризових ситуацій, що загрожують міжнародному миру і безпеці. Жінки беруть участь в усіх сферах діяльності – правоохоронній і цивільно-військовому співробітництві – та мають позитивний вплив на підтримку ролі жінок у побудові миру і захисті їх прав. У всіх сферах миротворчої діяльності жінки-миротворці довели, що вони можуть виконувати однакові обов'язки, за однаковими стандартами і при таких же самих важких умовах, як і їх колеги-чоловіки. У 1993 році жінки складали 1 % всього особового складу, а в 2014 році миротворці жінки-поліцейські складали 20 % в миротворчій місії Організації Об'єднаних Націй. Підрозділи поліції ООН розпочали також програму «Глобальний ефект», метою якої є залучати до національної поліції і до операцій ООН в світі більше жінок. Прагнення до гендерної рівності серед співробітників ООН є пріоритетним завданням Генерального секретаря ООН. Жінки-миротворці виступають в якості зразків для наслідування в місцевому середовищі, де у суспільстві часто домінують чоловіки, надихають жінок та дівчаток домагатися своїх прав і приймають участь у мирних процесах. Присутність жінок-миротворців також може допомогти зменшити конфлікти і конфронтації, поліпшити доступ та підтримку місцевих жінок, надати зразки наслідування для жінок в суспільстві, забезпечити почуття безпеки для місцевого населення, в тому числі жінок і дітей.

Науковий консультант В. Ю. Євко

УДК 261.8

В. О. НАЙДА

Харківський національний університет внутрішніх справ, Україна

МІЖРЕЛІГІЙНА СПІВПРАЦЯ У ГЛОБАЛЬНИЙ ВІК

Ерік С. Шейфер сказав: «Так багато мостів слід побудувати. Так багато стін зламати».

Розпад Радянського Союзу понад 20 років тому приніс надію на свободу віросповідання в нашій частині світу. Проте, протягом останніх кількох років спостерігається різке збільшення порушень свободи релігії. В той же час, християни в Євразії стикаються зі зростаючими загрозами їхній свободі. Зокрема, в Центральній Азії відбуваються рейди, пастори затримуються, християнська література конфіскується, суворі закони обмежують свободу церков, особливо християнських. У зв'язку з існуючим конфліктом між Росією і Україною необхідні релігійні зусилля для сприяння взаєморозумінню між російськими і українськими християнами.